

Doop in gezins- en gemeenteverband:

Nooit mag de doop worden losgemaakt van het horen en geloven van het Woord Gods, de heilsbelofte in het Verbond. Daarom behoort hij ook bediend te worden in het midden van de gemeente (de 'objectivisten' hebben geen doorslaggevend argument meer tegen de nooddoop ergens buiten een kerkdienst, desnoods zelfs zonder de ouders). Maar wanneer het rechtmatig is te vragen naar de bereidheid en het geloof van de partner in het doopverbond, betekent dit niet dat wij de kinderdoop moeten loslaten. Want wie is de ontvanger van de doop, die in geloof vraagt om dit teken? Het rapport van de generale synode der Ned. Herv. Kerk over 'het vraagstuk van den kinderdoop' van 27 februari 1947 heeft met grote kracht deze vraag gesteld:

'Het 'opzichzelf' beschouwen van het kind als de eigenlijke en enige ontvanger van het doop-sacrament nu is o.i. de grondwaling bij de huidige bezwaarden over deze vorm van doopsbediening. Het teken van den Doop wordt wel alleen aan het kind voltrokken, doch dit geschiedt zó, dat het kind daarbij is opgenomen in de verbondsmatige eenheid van de ouders, de doopgetuigen, ja van de ganse gemeente, het ene grote gezin des Heren. De ouders, getuigen en de gemeente ontvangen dezelfde bevestiging en bezegeling der genade, zij het ook niet op dezelfde wijze: het kind voorshands nog alleen passief en onbewust, de ouders, de getuige(n), en de gemeente gelovend, belijdend en verantwoordelijkheid voor de dopeling op zich nemend.'

Wie het kind *op zichzelf* gaat zien, als de individuele ontvanger van het sacrament, komt tot wonderlijke theorieën, als een begin van wedergeboorte in het hart van het kind, hypothetisch aangenomen als grond voor de bediening van de doop; of hij eindigt er mee met de kinderdoop te verwerpen. De grote winst van het dooprapport 1947 was en is, dat 'wij met onze kinderen' zoals het oudgereformeerde doopformulier dit uitdrukt hier de ontvangers zijn van het sacrament. Merkwaardig is ook, dat dit formulier telkens de ouders aanspreekt: de doop betuigt en verzegelt 'ons', daarom worden 'wij' gedoopt, 'wij' worden door de doop vermaand en verplicht tot een nieuwe gehoorzaamheid, de doop is een zegel en ontwijfelbaar getuigenis dat 'wij' een eeuwig verbond der genade met God hebben. Eerst nadat dit alles gezegd is en binnen dit verband komt dan ook nog de kinderdoop ter sprake. Het is dus onjuist deze in een formulier voorop te stellen. **Bij de doopvont staat een gezin, dat in zijn geheel de doop mag ontvangen, en rondom het gezin bevindt zich de gemeente, zij het ook dat het water gesprenkeld of uitgegoten wordt op het voorhoofd van een kind, een zuigeling.**

En aldus is het niet dwaas, maar rechtmatig, ja behoort het niet alleen tot de rechte orde maar ook tot de leer van de doop om te vragen naar de bereidheid en het verlangen, het geloof en de gehoorzaamheid van hen die de doop ontvangen: hetgeen gestalte krijgt in het stellen van de vragen aan de ouders en het antwoord daarop. Dit laatste heeft het karakter van een geloofsbelijdenis door het gezin. En het gezin aanvaardt de opdracht het kind aldus op te voeden, dat het zijn doop kan leren verstaan en in geloof aanvaarden als het teken van de dood en opstanding van Jezus Christus waaronder het mag leven.

Bron: "Gij zijt gedoopt" van prof. dr. A.F.N. Lekkerkerker, blz. 138 - 139